

KIRKON ONNETON KUJANJUOKSU

Väinö Hotti

Alkuseurakunta – kirkon malli

Ainakin teoriassa yleisesti hyväksytään alkuseurakunta kirkon esikuvaksi.

OLAVI RIMPILÄINEN

”Re-formaatio merkitsee kirkon uudistamista siten, että palataan alkuperäiseen, verrataan nykytilannetta lähtökohtaan ja katsotaan siitä käsin, missä ollaan menossa...Jos nyt sitten kysymme, mikä on tämä ´alkuperäinen`, tämä nykykirkon tilanteen mittapuu, niin se on luonnollisesti se apostolinen kirkko, jota Uusi testamentti kuvaa... ´anakainoosis` (Room.12:2)...tarkoittaa uudistumista siten, että palataan alkuperäiseen, verrataan nykytilannetta lähtökohtaan ja sen mukaan korjataan kulkua” (Perusta 6/90, Rimpiläinen).

Hurskasta teoriaa

Olipa puhdasoppista tekstiä piispalta! Edellä mainitut emerituspiispan (Rimpiläinen) vakavat sanat eivät aikoihin ole olleet kansankirkon ohjenuorana. Kyllähän kirkko toistuvasti on tarkistanut kulkutietään, mutta - ”maailman suuntaan”. Toisaalta kansankirkolla ei ole muita vaihtoehtoja. Jäsenmäärän säilyttäminen vaatii ”tanssimista kansan pillin mukaan”. Muussa tapauksessa kirkko olisi itsemurhan tiellä!

”Kun Tiberian meren köyhien kalastajien, tullimiehen, teltantekijän ja muiden Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin julistajiksi valitsemien miesten ihana elämä oli päättynyt, koittivat kristilliselle kirkolle toiset ajat, jolloin tosin vielä oli olemassa elämää ja Kristusta rakastettiin, mutta koko joukossa ei enää ollut vain yksi sydän ja yksi sielu. Jos jo apostolien aikana oli tarjottu väärää oppia Kristuksen tunnustajille, niin myöhemmin syntyi vielä oudompi totuuden ja valheen sekoitus”(Jonas Lagus, Evankeliumi ääni, ss.153,154).

Jännite opin ja elämän välillä

Jännitteen tähän tuo tietysti kirkon opillinen perusta. Kansan ääni on toinen kuin Raamatun ääni! Tässä jännitteessä on kansankirkko kamppailut vuosisadasta toiseen. Kirkon uskovien jäsenten mielipiteet ovat vastakkain kansan enemmistön kanssa. Tässä kisassa kuitenkin on päässyt ”kansan voitolle”.

”Mutta he ahdistivat häntä suurilla huudoilla, vaatiens Jeesusta ristiinnaulittavaksi; ja heidän huutonsa pääsivät voitolle” (Luuk.23:23).

”Kirkkokunnan luonnetta ei ratkaise ´virallinen` oppi, jota siinä pitäisi opetettaman, vaan se oppi, mikä siinä todellisuudessa on käytännössä” (Pieper, Kristillinen dogmatiikka).

”Eikä kirkossa saa esittää eikä kuunnella muuta oppia kuin Jumalan puhdasta sanaa – muussa tapauksessa olkoot niin opettajat kuin kuulijatkin oppeineen kirotut” (Luther, Gal.kirj.sel. s.79).

Kirottu kirkko

Em. Lutherin teesin pohjalta nykyinen kansankirkkomme on suistunut kirouksen alle. Varsin paljon muuta kuin PUHDASTA JUMALAN SANAA kirkkomme opetus sisältää.

Maallistunut kirkko

Osmo Tiirilä ruoski aikoinaan kirkkoa siitä, että se oli suuntautunut ”tämänpuoleisiin”. Kirkon työntekijät saattoivat olla varsin puuhakasta väkeä, mutta he touhusivat sektoreilla, jotka eivät heille varsinaisesti kuulu. Samanaikaisesti he löivät laimin heille lähetyskäskyssä annetun tehtävän.

Uskovia vainoava kirkko

Selkeä todistus siitä, että kirkko on luopunut alkuseurakunnan mallista on siinä, että se on halki vuosisatojen vainonnut uskovia. Joidenkin laskelmien mukaan Rooman kirkko on saattanut marttyyrikuolemaan jopa 60 000 uskovaa. Silloinkin, kun varsinaista uskovien teloitusta ei ole esiintynyt, uskoviin on kohdistunut voimakkaampi tai vähäisempi vaino ja painostus.

Konstanzin kirkolliskokous 1414

JAN HUS (1369 – 6.7.1415)

Jan Hus tuomittiin kuolemaan tässä kirkolliskokouksessa 6.7.1415.

Millainen oli koostumukseltaan tämä kokous?

*”Konstanzin kirkolliskokouksessa oli mukana kolme patriarkkaa, 29 kardinaalia, 33 arkkipiispaa, n.150 muuta piispaa, yli 100 apottia, lähes 300 tohtoria, paljon pappeja, munkkeja jne. Lukuisilla hallitsijoilla oli siellä edustajansa. Yliopistoja edusti kolme professoria. Kaikkiaan kaupunkiin oli kokoontunut arviolta satatuhatta muukalaista, joukossa paljon kauppiaita, seikkailijoita ja tietenkin korkeiden herrojen sotilaallisia saattojoukkoja. Heidän elämänsä tarkkaillessaan **Hus***

kirjoitti: *’Jos näkisitte tämän kokouksen, joka nimittää itseänsä pyhäksi ja erehtymättömäksi, niin tuntisitte inhoa. Täkäläiset saksalaiset sanovat, että kuuluu kolmekymmentä vuotta, ennen kuin tämä kaupunki on saatu puhdistetuksi niistä synneistä, joilla se nyt saastutetaan’’ (U. Saarnivaara:*

”Minä en usko paaviin enempää kuin kirkolliskokouksiinkaan, sillä onhan ilmeistä, että molemmat ovat usein erehtyneet ja antaneet itseään vastaan ristiriitaisia lausuntoja’’ (Martti Luther).

Kirkkohistorian surullisin sivu

”Viidentenätoista keisari Tiberiuksen hallitusvuotena, kun Pontius Pilatus oli Juudean maaherrana ja Herodes Galilean neljännysruhtinaana ja hänen veljensä Filippus Iturean ja Trakonitiinmaan neljännysruhtinaana ja Lysanias Abilenen neljännysruhtinaana, siihen aikaan kun Hannas oli ylimmäisenä pappina, ynnä myös Kaifas, tuli Jumalan sana Johannekselle, Sakariaan pojalle, erämaassa’’ (Luuk.3:1,2).

”Kirkkohistorian surullisimman lehden on kirkko itse kirjoittanut taistellessaan niitä ihmisiä vastaan, joille Herran sana tuli’’ (Johannes Virtanen, Rampana taivaaseen, s.19).

Kirkon kuoleman sairaus

Kirkko ei ole voinut hyvin aikoihin. Sokea Reettakin näkee, että kirkko on ollut ”monivammainen” jota satoja vuosia.

Lasse Marjokorpi kirjoitti 1970 kirjan KIRKON KUOLEMAN SAIRAUS. Vaikka kirkon tilanne on ollut jo kauan toivoton, ihmetystä herättää, etteivät kaikki uskovatkaan ole tehneet tästä johtopäätöstä. Sokeudessaan ja sinisilmäisyydessään he luottavat kirkon parantumiseen.

MARTTI LUTHER (10.11.1483 – 18.2.1546)

Luther oli tässä johdonmukainen. Kun hänelle kirkastui Rooman kirkon epäraamatullisuus, hän jätti sen:

”Minäkin olen jumaluusopin tohtori enkä ole niin vähäoppinen tai kokematon siinä, kuten teidän huutajanne, jotka eivät ymmärrä omaa jumaluusoppiaan, luulevat, etten muka pystyisi sitä perustelemaan. Voisin minäkin hokea: Kirkko, kirkko, isät, isät, kuten he tekevät, ja luulevat asian olevan sillä selvän. Mutta minulla ei ole sellaista merkillistä uskoa, josta Jumala on minua varjeleva, kun hän on minut siitä kerran vapauttanut, - ei ole siis minulla sellaista uskoa, että voisin kutsua Kristuksen kirkoksi sellaista kirkkoa, joka koristaa itseään Kristuksen kirkon nimellä ja siitä

kerskaa ja kuitenkin on jumalattomien kopla ja perkeleen kirkko, kuten hedelmät valtavasti todistavat puun olevan pahan...” (A.Aijal Uppala: Lutherin vapautuminen paavikirkosta).

Profeetta Jeremia

Profeetta Jeremian aikana kirkon tilanne oli heikko. Jeremia ja kumppanit tekivät hartiavoimin töitä muuttaakseen kirkon kurssin – turhaan. Koska tilanne oli toivoton, oli johtopäätösten aika; miksi tehdä turhaa työtä?

Profeetta Jeremia:

”Me olemme koettaneet parantaa Baabelia, mutta ei hän ole parantunut. Jättäkää hänet ja menkäämme pois” (Jer.51:9).

HEIKKI RÄISÄNEN – HARHAOPETTAJA

HEIKKI RÄISÄNEN (10.12.1941 – 30.12.2015)

Haastattelu Terhokodissa 23.9.2015. Kirkon kanava 10.1.2016 (Pekka Koli)

Teologian tohtori, eksegetiikan professori.

Olet tällä hetkellä vakavasti sairas ja saattaa olla, että et selviä. Pelottaako se?

”No, eihän täältä kukaan selviä. Ihmeen vähän se on pelottanut. En tiedä, onko se nyt torjuntaa, vaikka yritän olla torjumatta. Mutta semmonen ehkä vähän epärealistinen katteeton optimismi tässä on vallassa, että päivä kerrallaan mennään ja katsotaan, mitä tapahtuu. Mutta ei mua siitäkään puolesta pelota – läheisten selviäminen on sitten toinen asia.”

Ihminen tarvitsee toivoa jaksakseen päivästä päivään. Olet käyttänyt joskus itsestäsi ilmaisua ”kulttuurikristitty”. Onko jollakin tavalla tämä, että on joutunut pohtimaan kuolemaa uudella tavalla? Onko se vaikuttanut jotain siihen, millä tavalla sinä itsesi koet kristityksi tällä hetkellä?

”Ei, mielestäni ei. Oishan se aika erikoista, josta vasta niin kun sillä hetkellä, kun kuolema tuntuu liippavan läheltä, heräis niin kun miettimään tällaisia kysymyksiä. Ei tää ole minun mielestäni muuttanut minun identiteettiäni ja asennoitumista millään tavalla...”

Mitä ajattelet itse kuolemasta tällä hetkellä?

”Kyllä mä ajattelen, että SE ON LOPPU! Se, mitä sen jälkeen on minusta, ON MUISTOJA ERI MUODOISSA. Että, jos siellä sitten jotain on toisella puolella, niin se on sitten kyllä yllätys. Mutta

mitään ei tietysti voi sulkea pois. Mitään ehdotonta varmuutta mistään ei kumpaankaan suuntaan minulla ole.”

Muistakaa johtajianne

”Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa” (Hebr.13:7).

Tämä kehoitus ei kohdistu kaikkiin johtajiin, vaan ainoastaan: 1) jotka ovat puhuneet Jumalan sanaa, 2) jotka ovat vaeltaneet uskossa, 3) joiden elämä on päättynyt autuaalliseen kuolemaan.

Nähdäkseni **Heikki Räisänen** ei täyttänyt näitä kriteereitä. Hän oli johtava liberaaliteologi ja harhaopettaja vuosikymmenet Suomen ev.lut. kirkossa. Teologien kouluttajana hän on opeillaan tehokkaasti myrkyttänyt Suomen ev. lut. kirkon.

”Kun kuulet sellaisten ihmisten puhuvan, jotka ovat niin peräti sokaistuneita ja paatuneita, että kieltävät sen, että se, mitä apostolit ovat puhuneet ja kirjoittaneet, on Jumalan sanaa, tai epäilevät sitä, niin ole aivan vaiti, älä puhu sanaakaan heidän kanssaan, vaan anna heidän mennä menojaan” (Pieper: Kristillinen dogmatiikka; **Luther**).

LASSE MARJOKORPI

”Hänen (Heikki Räisäsen) kumulatiivisia havaintojaan ei häiritse pieninkään subjektiivisuuden häivähdys. Se että hänen mielestään Raamatun kirjoitukset eivät ole Pyhän Hengen inspiroimia, vaan muuten vain innoittavia kuin konsanaan Vänrikki Stoolin tarinat, on tieteellinen katsomus. Nähdä niissä Jumalan puhetta lankeaa kokonaan tieteen mahdollisuuksien ulkopuolelle keskiaikaisen obskurantismiin...”

Kirkko on jo niin kauan odottanut, että järkeisuskoisesta eksegetiikasta koituisi sille jotakin hedelmää, että sen olisi syytä harkita pappiskoulutuksen ottamista omiin käsiinsä. Sekulaarin yhteiskunnan ylläpitämät teologiset tiedekunnat tuottavat sekulaaria teologiaa. Yhteiskuntahan ei sitä tarvitse ja kirkko jonka pitäisi olla kristillinen ei sekään tarvitse sitä...

Jos kristinusko tuli Suomeen pyhän Henrikin matkassa, niin se näyttää lähtevän pyhän Heikin mukana” (**Marjokorpi**: Vapauspassio, ss.42,43,45).

ANTTI J. PIETILÄ

”Nimenomaan myöskin meidän omassa yliopistossamme annetusta raamattutieteen opetuksesta minun on annettava se todistus, että tuskin ainoatakaan uskonnollisesti elävää ja hedelmöittävää ajatusta on sen kautta sieluuni juurtunut”(Vartija 1-2, 1930).

LARS LEVI LAESTADIUS

”Järki on filosofin pääkopassa jumalallisen tiedon lähde, josta tämän maailman viisas voi ammentaa totuutta samalla erehtymättömyydellä kuin yksinkertainen Raamatusta” (Hulluinhuonelainen § 550).

EINO J. HONKANEN

"Kun kirjoitetaan elämäkertoja, pitäisi kirjoittaminen alkaa ko. henkilön kuolemasta!"

Räisäsen kohdalla kuoleman porteilla paljastui hänen teologiansa surkeus. Se oli "toivottomuuden teologiaa". Samalla se oli "ateistin teologiaa": *Mihin puu kaatuu, siihen se maatuu*. On helppo todeta, ettei Paavalin teologia ollut sellaista. Kontrasti on valtava. Paavalilla oli **toivon teologia**, joka kantoi aina kuoleman porteille asti.

PAAVALI KUOLEMAN PORTEILLA

"Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto. Mutta jos minun on eläminen täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja silloin en tiedä, minkä valitsisin. Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi; mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi" (Fil.1:21-24).

"Sentähden me aina olemme turvallisella mielellä ja tiedämme, että, niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, me olemme poissa Herrasta; sillä me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä. Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiista ja päästä kotiin Herran tykö" (2. Kor.5:6-8).

"Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut. Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa" (Fil.3:12-14).

"Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat" (2. Tim.4:6-8).

EINO J. HONKANEN

*Luulin jo saavani rauhassa "nostaa jalkani ja siirtyä isieni tykö".
Mutta yllättävän monet ystävät ovat muistaneet tervehdyksin ja rukouksin, minkä uskon antaneen voimaa purkamaan sisäistä painetta ja tuskaa, joka polttaa seuratessani kirkkomme nykyistä tilaa.
Kirkolliskokous on ottanut askeleen, jonka seuraukset pelottavat...*

Kysymys ei voi olla mistään herätyksestä, sillä tässä kumouksessa ei ole pienimpiäkään herätyksen merkkejä. Vielä vähemmän voi olla kysymys uskonpuhdistuksesta, sillä vähäisimpiäkään uskonpuhdistuksen merkkejä siinä ei ole löydettävissä. Ei kuulu Lutherin ääntä: takaisin Raamattuun, takaisin apostoliselle perustukselle.

Jos jotain vertauskohdetta kirkon historiasta löytyy, niin Konstantinus

Suuren ajasta, jolloin kirkko yhdistettiin valtioon ja valjastettiin maallisten valtion vankkurien eteen.

Minun on vaikea nähdä enää tätä uutta kirkkoa siksi kirkoksi, joka Hengen johdossa apostolien ja profeettain perustuksella rakennettuna on näinä vuosituhansina ollut vankkumaton totuuden pylvä ja perustus.

Raamatullinen oppi ja virka on seurakunnan (kirkon) selkäranka. Kirkolla ei enää ole sellaista selkärankaa, joka pitäisi yllä sen omia perusteita...

Voi kirkkoa, voi, miten sokeaksi se on tullut!...

On rukoiltava aivan perusteellisesti uudistettua pappiskoulutusta, joka luo perustuksen uudelle, elävälle kansankirkolle, muuten kuuluvat jo niiden askelet, jotka ovat valmiit kantamaan vainajan ulos...

Olin Pakotettu sisintä hätääni huutamaan, minä, joka en ole mitään, ja joka kohta en ole sitäkään.

Halvimmista halvin veljenne

Eino Honkanen

Uusi Tie 25.11.1986 (Valoa ristiltä-lehti 2/1997)

Honkanen kuoli 20.2.1987

Substanssisairaus

Kansankirkon sairaudessa on kysymys synnynnäisestä olemussairaudesta. Kun kristinusko tuli Rooman valtionuskonnoksi 300 – luvulla, sen olemus muuttui. Tästä lähtien sen olemus (substanssi) ei lainkaan vastannut alkukirkon olemusta. Tästä on seurauksena, ettei **Rimpiläisen resepti** koske kansankirkkoa eikä päde sen sairauteen. Rimpiläinen lähtee väärän diagnoosin pohjalta. Kirkon sairauteen ei siis ole olemassa mitään parannuskeinoa tai lääkettä. Kaikki parantamisyritykset on tuomittu jo ennakkoon epäonnistumaan. Suurin syy, miksi kansankirkko ei ole korjattavissa ja parannettavissa, on siinä, ETTEI RAAMATTU TUNNE LAINKAAN MOISTA KUMMAJAISTA!

Hän haisee jo

"Jeesus sanoi: "Ottakaa kivi pois". Martta, kuolleen sisar, sanoi hänelle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää" (Joh.11:39).

Kansankirkkomme tilamme on toivoton. Liian monta parantajaa ja parannusyritystä on jo takana. Olemme tekemisissä **vainajan kanssa**. Viimeinen "kalman haju" tuli esille äskeisten piispanvaalien myötä. Molemmat tulevat piispat osoittivat epäkelpoisuuttaan "Herran kansan kaitsijaksi". He olivat valmiit vihkimään naisia papeiksi ja homoja avioliittoon.

AIKUIHIN ON ELETTY! Tämä ei ole raamatullista – eikä edes luterilaistakaan! Miksi Herran kansa on tässä tilanteessa vaiti!

Eino J. Honkanen sanoi aikoinaan **Mikko Juvasta**: "Teologia ei ole hänen vahvoja puoliaan." Tämä sama valitettavasta pitää paikkansa molemmista uusista piispoista.